# אש קודש — לשבת תשובה



כי שם ד' אקרא הבו גודל לאלוקנו, ופרש"י אתם הבו גודל לאלוקינו וברכו שמו מכאן אמרו שעונין בשכמל"ו וכו' ע"ש.

כי איתא בגמרא (שבת פ"ט ע"א) שאמר הקב"ה למש"ר הי' לך לעזרנו, מיד אמ"ל [היינו מש"ר] ועתה יגדל נא כח ד' עכ"ל הגמרא, היינו שבזה שאמר יגדל נא כח ד' עזר את הכביכול, וכאן אמר מש"ר לישראל הבו גודל לאלוקנו שהם יגדלו ויעזרו את הכביכול בזה שיתנו כבוד לו ויאמר ברוך שכ"מ.

כי עיקר הקרבן הוא כמ"ש בגמרא חגיגה (דף י"ב ע"ב) באחד מז' הרקיעים ששם מזבח בנוי ומיכאל מקריב קרבנות, ומביאים התוס' שנשמות הצדיקים מקריב, ע"ש, וזהו ע"י עבודה כזו בעוה"ז, שכאשר האיש נותן את כחו ונפשו בעבודתו תורתו ותפילתו לד', אז חלק נפשו מקריב אליו ית'. ופועל שאחר שעולה כלו לעוה"ע מיכאל מקריב נפשו לד', (עיין בפ' החודש שנת תש"א יותר מבואר) וזה עיקר הקרבן, וקרבן בהמה היא רק כמו בעקדת יצחק שהי' השה תחת בנו, ורק כשהוא בתשובה שנותן נפשו בה הי' הקרבן שלם בחי' תחת בנו, ועתה שאין קרבנות בהמה אז התורה ותפילה ועבודה בכח, הן בעצמן עיקר הקרבן, ע"י נפשו שנותן בהם.

וזה שאמר להם מש"ר הבו גודל היינו שתעזרו כביכול בזה שתברכו את שמו ותעלו את נפשכם בהן לקרבן ד' בחי' לחם אלקיו, (לחם אלקיו, שכמו שהלחם מוסיף כח באיש האוכלו כן כביכול הקרבנות מוסיפים כח למעלה).

והנה כשגם איש הישראלי צועק מצרותיו לד', הגם שרק מצרותיו צועק לא לשם עבודה לבד, מ"מ כיון שהיסורים ממרקין עונותיו של אדם, כמו שאמרה הגמרא (ברכות דף ה') עה"פ אשרי הגבר וכו', ומתורתך תלמדנו, דבר הזה מתורתך למדנו ק"ו משן ועין וכו', והוא לד' צועק לכן גם זהו כקרבן. ומרומז בהפסוק שאומרים קודם תקיעות, נדבות פי רצה נא ד' ומשפטיך למדני, הדבורים שאני אומר, שהם בחי' קרבן נדבה, בחי' הרי זו, כיון שעם הדיבור נפשו נתונה, רצה נא ד', אף שהוא רק מכאב לב כי ומשפטיד למדני שהתורה מלמדת אותי שגם זה הוא קרבן כמ"ש ומתורתך תלמדנו דבר הזה מתורתך למדנו, שהיסורים ממרקין ומכפרין.

ובהפטורה אומרים שובה ישראל עד ד' אלוקיך וכו' קחו עמכם דברים, שבעיקר אתם תשובו ותבואו לד', ועמכם תקחו הדיבורים, אמרו אליו כל וכו' וגם ע"ז תתפללו כל עון אתה נושא לכן וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו, למה נביא קרבנות ונשלמה פרים שפתינו מכאב ויסורים ח"ו, וקח טוב ונשלמה וכו' תפילות מתוך טובות וישועות טובות ושירה וזמרה לך ד'.